

PAVEL BAREŠ

Lenochod Jimmy

**& JEHO
BACKUP
BAND**

HOST

PAVEL BAREŠ

Lenochod Jimmy

**& JEHO
BACKUP
BAND**

BRNO 2023

© Pavel Bareš, 2023

Cover pictures from open sources

© Host – vydavatelství, s. r. o., 2023 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1865-4 (PDF)

ISBN 978-80-275-1866-1 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1867-8 (MobiPocket)

CHVÍLE, KDY MYSLÍM NA TÁTU:

když řídím potmě
když musím couvat s vozejkem
když cítím technickej benzín
když fouká vítr
když se pokouším pochopit, co je to transformátor
když někde hraje ABBA
nebo R.E.M.
nebo David Stypka

Intro

BÍLÝ SŮM

Hmi-A-G
-E

Intro

(Vím že vyh řečtí, de jsou to
ty volaly, co jsem ti posílal,
mám k nim nápad
na trojku)

pa-pam param pá rá dá ram pa ra da ra

To už na ně můžete s Wolfem
hornou mluvit v morseovce

ram; pa-pam param pá dá-ná ná

I

Po vzoru mnoha svých oblíbených hudebníků nemalého talentu a ambicí zemřela Josephine Hartová ve věku pouhých sedmadvaceti let. Stejně jako Kurt Cobain, Amy Winehouse nebo Jimi Hendrix i ona opustila svět smrtelníků dřív, než ji křížové výsledky na rodinných sešlostech stihly přinutit k založení rodiny, usazení se v kancelářské práci a nošení pletených svetřů, když je venku zima.

Ale na rozdíl od zbytku Klubu 27 si na Josephine Hartovou nikdo nepamatoval.

Její skladby nekolovaly v rotacích největších radiostanic Spojeného království. Její hlas nekráloval hitparádám a její melodie si lidé nepobrukovali ve sprchových koutech, při umývání nádobí nebo během kysnutí v dopravní zácpě. A ani ne rok poté, co zemřela, zel její náhrobek na rottenburském hřbitově prázdnotou. Zašedlému vápenci – který hrobník den po obřadu ušmudlal drátěnkou od sazí, aby náležitě ladil se svými sousedy – narostla břečťanová ofina a levné zlaté plátkování se vyloupávalo z rytiny suše oznamující, že Josephine dýchala mezi lety 1981 a 2008. Z tlusté příkrývky zelených šlahounů čouhala jediná zavařovací sklenice s voskem rozteklým po dně a...

„Ollie! To jako fakticky někomu chčiješ na náhrobek?!“
„He?“

„Přestaň! Vždyť to kdysi byla lidská bytost, ty hovado!“
„*Přestaň?* Jak přesně si myslíš, že to funguje, Jess? Že tam máme špunt?“

Oliver Cunningham se nemotorně zhoupl v pase a proud moči sklouzl z náhrobního kamene do zavařovací sklenice. Olliemu unikl ze rtů dětinský smích – a spolu s ním i cigareta, kterou měl zastrčenou v koutku úst. Jess jeho počínání sledovala z uctivé vzdálenosti, s rukama založenými na prsou a s povzdechem koncentrované marnosti připraveným na vršku plic...

„Sakra práce. Vydrž, pochcal jsem si cígo.“

...který vypustila ven o dobrých pět vteřin dříve, než čekala.

„Poslyš, Jess, nemohla bys mě místo toho morálního odsuzování vyblejsknout? Podle mě se nám tady rýsuje obálka na nový album, ale každou chvíli vyprázdním zbytek nádrže, takže si nemůžu dovolit zahálet. Ne? Fajn, já se o to postarám...“

Hřbitov s tichým smířením sledoval, jak Oliver Cunningham loví z kapsy mikiny mobil, neohrabaně míří objektivem sám na sebe a zachycuje na fotografii několik posledních kapek třísnících Josephininů náhrobek.

Blesk fotoaparátu na okamžik zmátl hejno světlušek, kterým jasná záře narušila pečlivě připravenou pářící choreografii. Měsíční svit šustil listím ve stromech a vzduch se teletil červnovým teplem, jaké Devon nezažil za posledních několik let.

Stanové městečko nalepené na orezlý plůtek hřbitova se pozdní hodině navzdory vzdouvalo životem. Kytaristé kroužící okolo táborových ohňů svým halekáním sváděli boj o všechny úrovně slyšitelného spektra. Skupinky nejistých pubertáků hrály před stany flašku v rámci jakési úzkostí řízené sexuální přede hry, zatímco jejich zkušenější vrstevníci zevlovali v udusané trávě, balili si jointy a hledali očím skryté významy v souhvězdích na černočerné obloze. Vzduch voněl trávou, levným alkoholem a biocidním aromatem linoucím

se z převrácené záchodové kabiny, kterou parta polonahých pankáčů kutálela k pláži s cílem zjistit, jestli se na ní zvládnou doplavit na opačný břeh jezera.

A z vršku nad pláží tryskaly k nebi gejzíry hutných rockových tónů. Kropily svah pod sebou perkusovou kanonádou bubenického rytmu a vždy, když nadešla ta správná chvíle, hudba vybublala přes hranu kopce a s hromovým rachotem se svezla dolů k jezeru jako lavina. Rozčísila smotky neposekané trávy, ohnula rákosí na rozbláceném břehu až k hladině a vyslala po vodě široké kruhy.

Remízek stromů lemující stráň krájel paprsky doprovodné světelné show na blyštivé stužky, které se odrážely od vodního zrcadla jako duhová bouřka.

Rottenbury Fest 2008 byl v plném proudu.

„Tadá!“ Ollie konečně zvítězil nad zipem svých kalhot a vyrazil řadou rozviklaných náhrobků směrem k ní. „Jess! Konečně! Díkybohu, že jseš tady, všude jsem tě hledal!“

„Já tebe taky, za půl hodiny máme zvukovku!“

„Fakt? Hustý, tak to taky, ale především, *ty vole*, tomu neuvěříš. Takže, dávám brko s jedním týpkem tamhle nahoře ve svahu, jo...“

Jess vypoučila oči. „Cože?!“

„Jo, dej tomu chvilku, je to super storka. Takže. Borec je úplně vodstřelenej a pořád žvatlá o tom, jak má strašně na hovno vztah s bráchou, a já mu říkám no jasně, o tom mi nemusíš nic povídat...“

„Ty ale nemáš bráchu, Ollie.“

„Já vim, že ne, Jess, tomu se říká smalltalk. Každopádně, zničehonic chlapík vyskočí na nohy, jakože kurvafix, musím běžet, už jsem měl bejt dávno na stagi!“

Jess několik vteřin trpělivě čekala na pointu. „A co má bejt, Ollie?“ zeptala se, když nepřicházela.

„Jo, aha, jasně, sorry,“ plácl se Ollie do čela. „Jsem zapomněl. Byl to Liam Gallagher.“

„Liam Gallagher,“ zopakovala po něm Jess.

„Jo.“

„Liam Gallagher z Oasis?“

„Jo.“

Jess se ohlédla ke svahu, zpoza kterého právě zaduněla řízná zpětná vazba elektrické kytary zakončující poslední refrén „The Shock of the Lightning“, a neviditelný tisícíhlavý dav propukl v nadšený jásot. „Z těch Oasis, který hrajou na hlavní stagi posledních dvacet minut?“

„Čau Manchestere!“ přehlušil bouřlivý potlesk překvapivě monotónní hlas se silným severoanglickým přízvukem. „Další song chci věnovat tomu klukovi, co mi dal šluka dole u vody, nejlepší matro za celej festák!“

Les se otrásl úvodním riffem „Cigarettes & Alcohol“ a Olliemu se po tváři rozlil blažený úsměv člověka, který právě dosáhl všeho, v co mohl v životě doufat.

„Ale my nejsme v Manchesteru,“ zaprotetovala Jess chabě.

„On je vždycky v Manchesteru,“ pokrčil Ollie rameny a vytáhl si z tunelu v ušním lalůčku suché cigáro.

Jess mu ho promptně vyrazila z ruky.

„Hej!“

„Žádný *hej!* Za dvacet pět minut máme odehrát nejdůležitější koncert našich životů, a ty se radši zkouříš s tou *otravnější půlkou Oasis*, než aby ses pořádně připravoval?!“

„Jak jinak se mám připravovat?“ nechápal Ollie.

„Kde jsou kluci? Chybí nám tři pětiny kapely!“

„Dvě pětiny, prosím pěkně,“ zahlaholil hlas zpoza jejich zad. Casper se proplétal mezi náhrobky směrem k nim, v jedné ruce plastový kelímeček s pivem, ve druhé papírový tácek

s nachos. „Boha jeho, Jess, ječíš tak, že z toho ani ryby v jezeře nemaj klidný spaní.“

Mrskla po něm pohledem tak nabroušeným, že mu málem rozřízl špičku nosu.

„Což je dobře,“ dodal Casper rychle. „Protože jinak bych vás nikdy nenašel.“

„Říkals, že budeš u sebe ve stanu,“ odsekla Jess. „Hledala jsem tě tam.“

„Tak to ještě, žes mě nenašla, protože všem třem by nám tam bylo těsno,“ objasnil jí Casper, proč se tváří jako měsíček na hnoji, a usrkl si piva. Krémová pěna mu na chmýří pod nosem vykouzila tenoučký francouzský knírek. „Šel jsem si pro pití. Byl jsem dehydratovanej.“

„Tys našel stánek, kde nám nalejou?“ zbystril Ollie okamžitě.

„Ne, to je od sekačkářů. Mají tady nějaký tréninkovej okruh na nábor nových členů, kde... Moment, ví o tom Jess vůbec?“

„Neví,“ povzdechla si Jess, „a je si jistá, že se bez toho obejde...“

„V žádným případě, to ti musíme říct!“ ignoroval Casper její nafukující se tváře. „Víš, jak jsme cestou sem projížděli tím městečkem? Včera večer jsme tam s Olliem zapadli do jedný knajpy a koukej na tohle.“ Zalovil v zadní kapse džínů a vytáhl z ní umaštěnou zalaminovanou kartičku. „Je to sídlo místní sekačkový závodní ligy. Chápeš? Závoděj tady *na sekačkách*. Na trávu! Je to tady hrozně velká věc, mají rozhodčí a pravidla a fankluby a všechno. Venkov, co? A hádej, co ještě!“ Hrdě poklepal na horní řádek na kartičce. „Právě se koukáš na nejmladšího člena klubu. A všichni členové klubu mají nárok na občerstvení zdarma na jakékoli akci pořádané či spolusponzorované ligou, čímžtopádem,“ pozvedl vítězně do výše plastový kelímeček: „*Pivo*.“

„I když jseš nezletilej?“

„Sekačková závodní liga je bratrstvo,“ řekl Casper smrtelně vážně. „A bratr bratra nikdy nenechá ve štychu.“

Jess se vztekem začaly pod chrípím formovat stužky hor-
kého kouře.

„Já se zhulil s Liamem Gallagherem,“ nedokázal si Ollie odpuštit to svoje.

„Kecáš.“

„Fakticky. Taky to moc nedoceníla.“

„Pro Kristovy rány, oba dva!“ zaječela Jess. „Nemůžete se aspoň na pět vteřin soustředit na to, co je aktuálně důležité?! Za dvacet minut máme stát na Revival Stagi a pořád nemáme...“

„Proč se to vlastně jmenuje Revival Stage?“ zamračil se Casper a nacpal si do pusy hrst nachos olepených rozteklým čedarem. „Já tu brožurku teda nečet, ale nemyslej si o nás, že jsme revivalová kapela, že ne? Protože to by nás čekal pořádněj trapas...“

„Je to jenom jméno,“ mávl Ollie rukou. „Všechny stage maj blbý jména. Ta naproti nám se jmenuje Morrisons Summer Sale Stage. Všechno je to o sponzorech.“

„Ha, počkej, takže Vezmeš si mě Susan Stage vedle VIP zóny...?“

„Jo, ptal jsem se jednoho chlapa ve frontě na pisoáry a říkal, že ji koupil jakejsi milionář kvůli nějaký údajný Susan, která hrozně žere Robbieho Williamse...“

Jess jim každému vrazila dva pohlavky v bezchybném čtyřčtvrťovém rytmu.

„Přísahám bohu,“ zavrčela, „že vám tady oběma vykopu mělkej hrob, jestli se okamžitě nesrovnáte.“

„Jess, klídek, proboha...“

„Já JSEM KLIDNÁ! To VY se chováte jako *IDIOTI!* Ollie, máš aspoň dopříc ty playlisty?“

Ollie si promnul zrudlou tvář. „Jasně! Jasně. Jasně. Jasně že... Ahhh, fajn, sakra. Dej to sem, Caspere, a nastav záda.“ Vyrhl mu z ruky mastný tácek od nachos a z kapsy vytáhl lihovku.

„Paráda.“ Jess rezignovaně dosedla na náhrobek Josephine Hartové. „Protože dneska vůbec nepotřebujeme působit profesionálně, že jo.“

„Přilepíme si to na kytary, nikdo to nevidí,“ uklidňoval ji Ollie. „Tak jo, kterou začnem? Tyčinkou KitKat?“

„Absolutně jakoukoli jinou, prosím pěkně,“ zaúpěl Casper. „Nemůžu ji vyškrtnout úplně? Vždyť Kitty bude v publiku!“

„Jindy bych souhlasila s Casperem, je to fakt dalece za hranicí dobrýho vkusu,“ přitakala Jess. „Ale je fakt, že když jsme ji přidali na konkurzu, zafungovala skvěle...“

„Přesně tak, je to pecka všech pecek,“ přizvukoval Ollie.

„Jenže má roztleskávání před posledním refrémem,“ zhoup-la se Jess zpátky na Casperovu stranu. „To je vždycky riskantní zkoušet hned v první skladbě.“

„Ale běž. Potřebujem začít hezky zostra a tenhle song je největší nakopávák v celým playlistu.“

„Je to výplod tvojí deprivovaný sexuální fantazie, kterež shodou okolností sedne do čtyřčtvrtového beatu,“ nabídl mu Casper alternativní pohled na věc.

„Ha! Je to ryze autobiografická skladba, příteli, pravda a nic než pravda.“

„Fakticky? Vážně si hodláš stát za tím, že ti ho Kitty Katherine Roverová vyhonila do obalu od tyčinky za benzínkou na školním výletě?“

„Nechutný,“ zašklebila se Jess.

„Jenom žárlíš, že jsem to s ní dotáhnul dál než ty,“ poklepal ho Ollie smířlivě po rameni.

„Ještě nechutnější,“ usoudila Jess.

„A tím jseš si hodně jistej, Ollie?“ nadhodil Casper potměšile.

„Čím? Že by si o tebe Roverová ani neopřela kolo? Na to bych vsadil obě géčkové struny.“

„Jak jako *obě* géčkové struny?“ nakrčila Jess nos.

„Tak to možná abysme se zeptali Dylana, co ten si o tom myslí,“ usklíbl se Casper. „Kde ho vůbec máš, Jess?“

„Kde *já* ho mám?“ probodla ho pohledem.

„No... Já myslel, že bude někde s tebou,“ vzhlédl Casper, zatímco mu Ollie dál brázdil páteř fixou. „Však víš.“

„Však vím *co*?“

„No,“ zarazil se Casper s výrazem slepce, kterému se podařilo zabloudit do minového pole, „jakože, že budete spolu kvůli, kvůli tomu... No, tamtomu. Mezi tebou a Dylanem.“

Jessiny oči přestaly mrkat. „Čemu mezi mnou a Dylanem?“

„Jo,“ ozval se Dylanův zastřený hlas zpoza náhrobku Josephine Hartové. „Čemu mezi mnou a Dylanem?“

Celá kapela nadskočila na místě.

„Tos tam ležel celou dobu?!“ vyjekla Jess.

„Ehm... Myslím, že jo?“ Dylan se zapřel lokty o náhrobní kámen a vytáhl se na kolena. Zpřetrhal přitom několik břechtanových šlahounů, které se ho poslední hodinu pokoušely stáhnout do pohřební hlíny. „Chtěl jsem jít k jezeru, ale pak jsem, uhm, zapomněl jsem, kterým je to směrem. A taky kde mám nohy.“ Vzhlédl. „Nevíte někdo, kde mám nohy?“

Jess vypoučila oči na Ollieho. „Co jste mu to dali.“

„My? No tak, Jess, jsme na festáku, ať už si vzal cokoli, moh to sehnat úplně od –“

„Co – jste – mu – to – dali, vy pitomci?!“

„Jenom nějaký pilule na uklidnění,“ bránil se Casper. „Byl hrozně vycukanej z... ehm, z toho koncertu,“ strhl volant konverzace prudce stranou, když si všiml Dylanových vytřeštěných očí. „Vždyť o nic nejde, všichni jsme trochu piclý...“

„Jo, jenže vy dva překvapivě hrajete *líp*, když jste mimo,“ durdila se Jess. „Dylan není jako vy, blbečkové.“

„Ale no tak, je v pohodě. Hej, Dylane! Kolik strun má basa?“

Dylan ustal ve své aktuální snaze spolknout jednu z kolem poletujících světlušek. „Čtyři?“ řekl s pochybnou mírou jistoty v hlase.

Ollie pokrčil rameny. „Co víc od basáka chceš?“

Jess vzala Dylanovu hlavu do dlaní a důkladně se mu zahleděla do očí, jako by v nich měla najít příbalový letáček s dobou trvanlivosti a seznamem vedlejších účinků. Dylan zvedl ruce, přitiskl je na ty její a zkusmo si prohnětl vlastní tváře jako dvě hroudy modelíny. „Promiň, Jess,“ zahuhlal a oplatil jí pohled zorničkami velkými jako činely. „Nechtěl jsem tě zklamat.“

„No, právě naopak, fakticky ses překonal.“ Jess ho chytila za límec košile a se zafuněním si ho vytáhla na rameno. „Tak fajn, konec srandy. Já se postarám o Dylana. Vy dva najděte Chrise a Jimmyho a připravte se na zvukovku. Za deset minut se potkáme u auta, jasný?“

„Jasný.“

„Oblečený, naladěný, *připravený*.“

„Rozkaz, kapitáne.“ S playlistem sepsaným na spodku tácku od nachos vyrazili hřbitovem směrem ke stanovému městečku.

„Hej, kluci?“ houkla na ně Jess těsně předtím, než přelezli zrezlý plůtek. „Sorry, že jsem ječela, oukej?“

„V poho, Jess,“ mávl rukou Casper. „My víme, že to tak nemyslíš.“

„To si piš, že myslím. A zasloužili byste si to oba ještě mnohem víc, vy honibrkové natvrdlý.“ Kývla k festivalu, pulzujícímu za rozzářeným horizontem. „Hele, nevím, jak pro vás, ale pro mě je tohle docela velká věc. Dnešní večer nám všem může obrátit životy vzhůru nohama, chápete? Mohla bych prosím nebejt jediná, kdo to bere aspoň trochu vážně?“

„Žádný strachy, Jess,“ usmál se Casper. „Bude to ten nejlepší koncík celý naší kariéry, přísaháme.“

„Přinejmenším do toho dalšího,“ mrkl Ollie. „Vzhůru nohama, Jess!“

„Vzhůru nohama!“ přidal se Casper.

„Vzhůru nohama,“ zabublal Dylan do kadeří na jejím rameni.

Sloka I

Hmi-G-E (Sloka I)

klávkový do kláves

klávkový mi rama

- třeteho dne
 - snesla dolů z půdy
 - táto psací stroj
 - pak se usadila na zem
 - do dřevěného sedlu
 - a stírala nitě do hřídi
- ? proč co s ním svedu

(mim, vili) kvli, upli
 → postoj, prostoj
 spoj, alimostroj,
 zdvoj, rrtvoj, souboj

John nepřechu
 tak dostan, že
 to není důležitý

boží
 odměně dání
 - ti verim, žebové
 je to od našeho rzepece
 hochně dleto

Na jejich zatech
 rozstřížený - půli
 bílý stejno kraj

byly
 klávkový ~~klávkový~~ přicházení
~~klávkový~~ sprava doleva

Do nohou nás
 studil laminát

A ona ptá se
 kdy začnu psát

Hmi-A-G!!!

místo teče žánk,
 místo mezeriku mezeru

laminát
 bylo znát
 trpělivě
 díkat

*Třetího dne
snesla dolů z půdy
tátův psací stroj.
Pak se usadila na zem
do tureckého sedu
a štípala mě do hýždí,
prý co s ním svedu.*

*Na jejích zádech,
rozstřížený v půli,
bílý stejnokroj.
Klávesy byly zpřeházené zprava doleva,
místo teček čárky,
místo mezerníku mezera.*

*Do nohou nás studil laminát.
A ona ptá se,
kdy začnu psát.*

I

Gongy Dylana Fernsbyho vždycky znervózňovaly. Mladí strávené sledováním nízkorozpočtových akčních filmů z video-půjčovny a hraním Mortal Kombatu na tátově konzoli ho naučilo si jejich zvuk asociovat s momenty dramatických odhaleních a bezprostředního nebezpečí. Což mu zároveň připadalo poněkud nevysloužené, protože vzato kolem a kolem jsou gongy vlastně jenom činely, které si zjevně potřebují něco kompenzovat.

Gong umístěný na stolku uprostřed kavárny byl sice menších rozměrů než ty, kterými se na ohmataných cartridgích obvykle startovaly souboje na život a na smrt, co do zvuku za nimi ale rozhodně nezaostával. Měl hluboký kovový tón, který se nejprve ohlásil jako podrážděné mručení plechové střešní krytiny, ale s každou další dobou se všechny ty nesourodé ruchy natahovaly do delších a delších frekvencí, dokud se neslily v jediném táhlém, vysokém, majestátním tónu, dost silném na to, aby rozvibroval skleničky na stolech a ve větší měřítku přichozích vyvolal zaskočené poposednutí – a přehlušil tak doposud dominantní kakofonii tuctu nemotorných konverzací vedených v opatrném piánku za doprovodu urážlivě neuráživého komerčního jazzu, který se linul z reproduktorů nad barem.

Kdyby měl člověk ten zvuk vyhláskovat, vypadal by nejspíš nějak takto:

BUAMMMWMMWMMWMMW.

Dylanův nedobrovolný gongový reflex se aktivoval a tělo zareagovalo okamžitě. Kůže na krku se mu nakrabatila, na čele ho zastudil pot a adrenalin se mu zapálil v žilách...

„Tak vážení, to nám právě uběhlo našich prvních deset minut!“ ohlásil moderátor a obdařil osazenstvo sérií zářivých úsměvů, doplněnou o odlesky prasátek ze své hrdě naleštěné plešky. „Dámy, můžete poděkovat pánům za příjemnou konverzaci a přesunout se o jeden stůl dále po své pravé ruce, kde na vás možná čeká vaše nová – pravá – láska!“

Zvukovou paletu kavárny obohatilo skřípění tuctu židlí, jak se dvanáct žen ve větším či menším spěchu zvedlo ze svých míst a vyrazilo hledat štěstí k vedlejšímu stolu.

Dylan Fernsby si utřel zpocené dlaně do kalhot.

Muž po jeho pravici (čtyřicátník, kterému kouty napadaly vnitrozemí skalpu, zatímco zbytky strniště, opomenuté při ranním holení, se zbaběle skrývaly v zákopech pod lícními kostmi) mu věnoval šibalský pohled, zřejmě vycházející z dojmu jakési pohlavní sounáležitosti, což ovšem byla vlna, na kterou Dylan ani zdaleka nebyl naladěný. Odvděčil se mu tak pouze zdvořilostním úsměvem, utáhl si kravatu a stočil pohled k ženě, která se právě usazovala na židli naproti němu.

„Ahoj,“ pozdravil on.

„Ahoj,“ pozdravila ona.

BUAMMMWMMWMMWMMW, popřál jim gong.

„J-já jsem Dylan,“ představil se a při pokusu potřást jí rukou málem převrhl vlastní skleničku s vínem.

„Pippa,“ stiskla mu ruku s úsměvem člověka, který je připraven na nejhorsí.

„R-rád tě p-poznávám.“ Pod stolem žmoulal ubrus v pěsti. „P-promiň, n-normálně takhle n-nek-koktám, to jen... když jsem n-nervózní.“

„To je v pořádku. Taky jsem trochu nesvá.“

Usmál se. Ona taky.

Pročež na ně dolehlo uvědomění, že jim došel scénář už po prvních patnácti vteřinách.

Páry nalevo i napravo si obezřetně začaly vyměňovat první zdvořilostní repliky, přehnaně intonované otázky a nucené výbuchy smíchu, zatímco Pippa s nenadálou vervou počítala zrnka v cukřence a Dylan si vyhlodával kráter do spodního rtu.

„D-deset minut vážně není moc na to, někoho doopravdy p-poznat, co?“ hlesl nesměle.

„Asi záleží,“ chopila se Pippa sklenice. „Občas je to až moc.“

Zásah, potopena.

„Panebože, tak jsem to nemyslela!“ vyprskla. „Promiň, to vyznělo přílišně.“

Dylan mávl rukou a dál zuřivě šlapal vodu.

„K-koukalas dneska na zprávy?“ vyžbleptl nakonec první věc, která mu přišla na mysl. „O tom chlapíkovi na tý sekačce?“

„Jo,“ přikývla nakonec, zjevně odhodlaná jít lásce alespoň trochu naproti. „To byl dobrej blázinec.“

Dylan mohl být jenom vděčný, že tohle bylo teprve druhé seznamovací kolo. Neměl nejmenších pochyb o tom, že tenhle otvírák Pippa dneska uslyší ještě desetkrát. A taky po právu, však to byla ta nejdramatičtější věc, jaká se v Livingtonu udála od té doby, co se kvůli chybně vyplněnému formuláři stala předsedkyní městské rady koza starého Dyxona.

„Upřímně to pořád nechápu,“ zapřela se do šlapek konverzace spolu s ním. „Jak může celé jednotce policejních aut trvat *pět bloků*, než zastaví jednoho blázna na benzínový sekačce? Kolik ty věci jezdí, deset mil za hodinu?“

„No, vzal to p-přes Chaplinův park, tam policie nemůže jen tak n-najet s celou posádkou...“

„Fakticky? Tak to možná udělal veřejnosti službu, ne?“

„Prej strážníkům ujížděl v kruzích skoro p-patnáct minut. O-ohrozil přitom několik dětí. Ale taky přitom posekal la-krosový hřiště.“

Pippa si zvedla ruku před ústa, aby zakryla jedno přimě-řeně nenucené uchechtnutí.

Dylan se chopil skleničky, aby si koupil tři extra vteřiny na vymyšlení nějakého navazujícího tématu.

„M-míval jsem kamaráda, kterej na sekačkách závodil,“ zahuhlal ještě do sklenice.

„Vážně? *Na sekačkách?*“

„No, vlastně nevím, jestli někdy *d-doopravdy* závodil, ale byl součástí klubu. S-slyšelas někdy o Rottenbury? Je to ves-nice v Devonu, pořádají tam jeden takovej festival, na kterej jsme s kapelou jednou jeli... Jsou tam do toho hodně nadšený, jakože do toho závodění na sekačkách myslím, m-mají na to ligu a všechno. Chlapi si tam v garážích kutí motory podo-máčku, aby to mělo aspoň pár k-koní, stavějí se na to tratě i s tribunama... Taková místní kuriozita.“

„To zní dost bizarně. A nebezpečně.“

„Jo, to byl celej Casper. Víš, kde je Dudleyho potok? Kou-sek za městem, protýká takovým tunelem pod dálnicí. Když nám bylo patnáct, Casper vzal svému tátovi zimní pneuma-tiku z garáže a chtěl na ní...“ Zarazil se. „Jo. No, a to jsem celej já. Mám pár minut, abych udělal na ženskou dojem, a za-čnu vykládat o svém... O někom zajímavějším, než jsem já.“

Pippa konejšivě potřásla hlavou. „No a... Děláš taky něco zajímavého, Dylane?“

„No, n-nejezdím na sekačkách, jestli se ptáš na tohle,“ vy-tlačil z ní další záchvěv nuceného smíchu. „Pracuju pro Firm Axis, možná jsi o nich slyšela? Ne? No, je to společnost, kte-rá... víceméně... No, především kupuje jiný společnosti. A j-já pro ně dělám finanční analýzy, což znamená, že jim říkám,

jaký s-společnosti mají koupit. Což asi nezní jako kdovíco, ale je to, j-je to, no, jako, je to, je to... Je to fakt nuda. Promiň. Ale jestli někdy budeš potřebovat pomoct s excelem, jsem t-tvůj člověk,“ zabodl si palce do hrudi a vydal ze sebe krátké uchechtnutí a pak ještě jedno – a pak ještě třetí pro případ, že by se první dvě minula účinkem. „A co ty?“

Několik dalších drahocenných minut strávili vyměňováním bezcenných banalit o ergonomických klávesnicích a kolezích, kteří by měli používat více deodorantu. Celá pasáž byla konverzačním ekvivalentem předbaleného croissantu z benzínky: po jejím dokončení se oba cítili stále stejně prázdně jako na jejím začátku, snad jen o trochu víc zahanbeně.

Následující němé intermezzo za ně vyplnilo tklivé piano doprovázené občasným zasyčením splashového činelu.

„Takže jsi říkal, že máš kapelu?“ odhodlala se tentokrát nahazovat Pippa.

„No... Vlastně už ne. Rozpadli jsme se. Ale to už je dávno. Ty hraješ na nějaký nástroj?“

„Uhhmm... Asi bych zvládla triangl?“ nazdvihla obočí. „Promiň, to je blbost. To tak říkají lidé, co na nic nehrajou, když chtějí být vtipní. Ale ty tedy musíš být muzikant, ne?“

„Asi trochu. Teda jako jo, hrával jsem. Na basu. Elektrickou.“

„To je jako kytara, jenom to nemá tolik strun?“

„Jo. Teda ne... Ale... Jo, jasně, proč ne.“ Ošil se. „Určitě máš krásný hlas na zpívání,“ zamumlal dřív, než si to jeho mozek stihl rozmyslet.

„Zním jako kůň žadonící o ránu z milosti,“ přiznala Pippa a poprvé za posledních osm a půl minuty se rozesmála naprosto upřímně.

Dylan dělal všechno pro to, aby vypudil krev ze svých tváří zpátky do zbytku těla. „Promiň, Pippo. Pochybuju, že tohle bude nejlepších deset minut tohoto večera.“ Rozhlédl se

po kavárně. „Tuhle věc zkouším poprvý a... abych byl upřímný, vůbec nevím, jak na to. Přišel jsem jenom proto, že mě donutila moje sestra, a...“ *A to vyznělo ještě mnohem zoufaleji, než jsem si původně myslel*, uvědomil si.

Shovívavě se usmála. „To nic. Taky nevím, jak mám za deset minut vyčarovat kouzelný spojení s úplným cizincem.“ Spiklenecky se naklonila nad stůl. „Jestli to chceš vědět, já jsem tady proto, že navzdory všemu smyslu a logice doufám, že tady vážně najdu milýho chlapa. Což bych řekla, že je ještě zoufalejší než tu být na rozkaz svojí ségry.“ Mrkla na hodinky. „No, máme ještě dvacet čtyři vteřin, než nás osud navždycky rozdělí, takže co říkáš, že bychom je využili naplno? Žádný zbytečný řeči, žádný zdvořilostní fráze. Co takhle si pokládat už jen samý důležitý otázky?“

„Jako třeba...?“

Zahleděla se mu zpříma do očí.

„Byl jsi někdy zamilovaný, Dylan?“

Polkl.

No...

Já...

„Ne,“ řekl nakonec tak, jak to říkají jen lidé, kteří jsou zamilovaní už přes dvě desetiletí.

Pippa ani nehlesla.

„Ale,“ dodal spěšně, „rád bych to někdy...“

BUAMMMWMMWMMWMMW, vpadl mu do řeči gong.

Nadskočil na židli tak rázně, až drcl kolena do stolu.

„Dalších jiskřících deset minut za námi, dámy a pánové!“ oznámil moderátor a posílal mezi stoly úsměvy tak zářivé, že i skleněný lustr u stropu bledl závistí. „Jak se nám zatím daří? Užíváme si to? Máme se všichni dobře? Já myslím, že dnes večer se jistě píše první kapitoly spousty úžasných nových příběhů! Dámy, teď je ten správný čas, abyste si na svůj

záznamový aršík poznamenaly své rozhodnutí stran gentlemana naproti vám a přesunuly se k dalšímu stolku.“

Pippa ze svého psaníčka vytáhla úhledně přehnutý kus papíru, zapsala si do něj jediné slovo a zvedla se od stolu.

„Rád jsem tě poznal,“ zdvihl Dylan koutky úst.

Pozdrav mu neoplatila. Úsměv ano. „Přestal jsi koktat,“ řekla jen a vyrazila k vedlejšímu stolu.

Dylan osaměl.

Špatně oholený muž od stolku napravo mu věnoval další bratrský pohled, tentokrát doprovázený zdviženým palcem.

Dylan mu gesto opatrně vrátil.

Paráda.

Ještě desetkrát a máš to za sebou.

Zhluboka se nadechl, dolil si z karafy vodu a zvedl pohled k opačné straně stolu, připravený čelit jakékoli zlomyslnosti, kterou si pro něj osud nachystal v následující štaci.

Rozhodně ale nebyl připravený na třicetiletého muže s vlasy mastnými od pomády, s otrhanou koženkovou bundou přehozenou přes ramena a duhovými lenonkami usazenými na kořeni orlího nosu. Seděl naproti němu s jednou nohou přes druhou, ze šněrovacích kanad mu odkapávalo čerstvé bláto z ulice a v úsměvu na něj cenil dvě řady zažloutlých zubů oštípaných od bezpočtu hospodských rvaček a ožralých pádů ze schodů.

Dylan nevěřičně zamrkal.

„Ollie?“

„Čus Dylane.“ Oliver Cunningham si teatrálně strhl lenonky z nosu a zasmál se bujarým smíchem.

BUAMMMWMMWMMWMMW, konstatoval gong.

II

Dylan naprázdno otevřel ústa a doufal, že se z nich sama od sebe ozve nějaká adekvátní odpověď. Když už ticho trvalo neúnosných deset vteřin, vzdal se všech nadějí, vrazil si mezi rozevřené rty alespoň skleničku s vínem a vypil ji do dna.

Ollieho škleb neopadával.

„Ehm, s prominutím,“ odkašlala si žena zdatně přesahující Dylanovu preferovanou věkovou kategorii a váhavě přistoupila k jejich stolu.

„Soráč, drahoušku,“ zazubil se na ni Ollie a poplácal Dylanu po dlani. „Tohle místo je teď zabraný. Na následujících deset minut je tenhle cukrouš celej můj.“

„Tomu nerozumím,“ zablekotala žena a pohoršeně si upravila bavlněný šátek páchnoucí po naftalinu. „Myslela jsem, že tohle je řádná, *křesťanská* událost...!“

Dylanova ústa se konečně probudila k životu. „O-omlouvám se, madam, prosím, dejte n-nám jen minutku, ano? H-hned budu u vás.“

Ollie ženu vyprovodil kacířským pohledem. „Bacha na mě, ženská!“ houkl za ní. „Přijdu si pro vás i vaše tradiční hodnoty!“ Pobaveně se obrátil zpátky na Dylana. „Neměl jsem nejmenší tušení, že křesťanský spolky dělaj takovýhle akce. Vyloženě *dábelskej* crossover, jestli se ptáš mě. Řek bych, že bysme si měli jít promluvit někam stranou, ale ani si nechci představovat, jakej poprask by to tady vyvolalo, co? Cha! Rád tě vidím, Dylane.“

Dylan nehnul ani brvou.

„Co tady d-děláš, Ollie?“ přiměl se konečně ke slovu.

„Já? Co tady děláš *ty*? Rychlorandění? Fakticky? Jasně, s holkama jsi nikdy nebyl zrovna umělec, ale neříkej mi, že jseš tady z vlastní vůle.“

Dylan podrážděně mlaskl. „Lyla mě k tomu ukecala.“

„Lyla?“ zahuhlal Ollie s cigaretou přilepenou na spodním rtu. Dostal ji tam rychlostí závisláka trénujícího na dvou baličcích denně. „Faktyš?“

„Říkala, že by to mohlo zvednout moje šance, když dám holkám jenom deset minut na to si uvědomit, jaký jsem pako.“

„Ha! Koukám, že z ní vyrostla pěkná potvora! Nemluví o mně někdy náhodou?“

„Ne. A típni to cigáro, tady nemůžeš kouřit.“

Ollie s úšklebkem vyfoukl obláček kouře a přiklopil ho Dylanovou prázdnou skleničkou. „*Voilà*. Problém vyřešenej.“

Dylan si netrpělivě založil ruce na prsou. „Kápní božskou, Ollie. O co tady jde?“

„Pšt. Nerouhej se.“ Olliemu se mlsně blýsklo v očích. „Dávám kapelu zpátky dohromady.“

Odpovědí mu bylo strnulé ticho.

„Kapelu?“ zmohl se nakonec Dylan na jednoslovnou otázku.

„Jo. Však víš, ty, já, Lenochoď a tak dál. Kolik jsi měl za život kapel, Dylane?“

„To nemůžeš myslet vážně.“

„Ale no tak. Víím, že jsme sem tam měli nějakou tu krizičku, ale která kapela ne?“ Zalovil v kapse kabátu a vytáhl z ní pomuchlaný letáček. „Mám tady obrazovej materiál, všechno ti to vysvětlím.“

„Ollie, ne. Prosím.“

„To se ti bude líbit, mrkej na to...“

„Dej to pryč. Ať je to, co je to, já to n-nechci vidět.“ Nadechl se. „*T-t-te-tebe* tady nechci v-v-vidět.“

„Ale simtě. To je trochu přehrocený, neřek bys?“

Dylan zůstal sedět s rukama založenýma na prsou.

„Fajn. Trucuj si, když chceš, ale tohle,“ rozhlédl se Ollie po místnosti, „je pořád rychlorande a já mám nárok na svejch deset minut, i když se můj partner rozhodne bejt neotesanej vocas neschopnej ani zdvořilostní konverzace se starým kámošem. Co takhle, že bych ti pověděl o svejch zájmech?“

Dylan ho přejel pohledem od hlavy k patě. „Podle toho, co vidím, to n-nevypadá, že by se od střední nějak změnil,“ řekl a do hlasu se mu chtě nechtě vkradly stopy úžasu. „Pořád vypadáš, že chlastáš víc, než spíš, a kouříš víc, než d-dejcháš.“

„No jo, zvyky jsou železný tangáče.“ Plácl letáčkem zpátky na stůl. Na zlomek vteřiny přitom vystavil Dylanovi na odív polámané prsty levé ruky.

Urychleně ji znovu stáhl pod stůl.

„Budeš nadšenej. Jenom mě nech ti to...“

BUAMMMWMMWMMWMMW, přerušil ho gong.

„Počkat, to jako mělo bejt *deset minut*?“

„Čas letí, když se člověk dobře baví,“ procedil Dylan mezi zuby.

„Tu-du-du-dum, dámy a pánové,“ ozval se moderátorův cukrkandlový hlas. „Další kolo u konce, ale žádný strach. I kdyby těchto deset minut nebylo nejlepších ve vašem životě, ta pravá láska může stále čekat hned u dalšího stolu!“

„Počkej, to tím gongem zvoněj na začátku *a* na konci každých deseti minut?“ nakrčil Ollie obočí. „To se musí rychle oposlouchat.“

„Myslím, že to má dodávat situaci na naléhavosti. Aby lidi zbytečně neztráceli čas,“ ucedil Dylan. V dlani přitom bezděčně muchlal látkový podtácek.

BUAMMMWMMWMMWMMW, přisvědčil gong.

„Tak šupte dupte, dámy,“ švitořil moderátor. „Osud čeká!“
„Dobrý den.“ Ke stolu přistoupila dívka na prahu ženství, s bojovým plánem pro dnešní večer jasně definovaným třemi vrstvami řasanky a těsným tílkem jen tak tak zakrývajícím růžovou push-up podprsenku. „Já jsem Kirsteen,“ představila se Dylanovi. „A vy musíte být můj osud.“

Tentokrát překvapeně zamrkal Ollie. „Možná dlužím Lyle omluvu,“ uznal. „A církvi taky.“

„Vy dva jste jako v jednom balíčku?“ zaculila se dívka a zamávala řasami tak úporně, až je na tvářích pohladil aromatický vánek.

„Ne,“ nadechl se Dylan k vysvětlení právě ve chvíli, kdy Ollie rezolutně odpověděl: „Ano.“

„Ollie, nehraj si...“

„Ale no tak, pamatuješ, když jsme byli poprvý na Glastonbury...“

„Zmlkni.“

„Na jeho obranu,“ otočil se Ollie na příchozí dívku, „on byl tehdy ožralej a já o pár kilo hubenější.“

„Zmlkni, říkám...“

„Je to vlastně docela vtípná historka. Ani jeden z nás totiž neměl vlastní spacák, protože...“

„Zmlkni už, S-S-SAKRA!“

Dylan praštil do stolu. Sklenička plná kouře poskočila, převrátila se a v nosech je zaštípal odér levných mentolových cigaret.

„Už a-ani s-slovo,“ zasyčel Dylan. „T-tohle n-ne-nemůžeš d-dělat, Ollie!“

„Co? Vyprávět prčózní storky pěknějm holkám?“

„NE! Z-zjevit se t-tu zničehonic po p-patnácti letech r-rá-diovýho t-ticha! Tohle je, s-sakra, společenská událost, n-ne-nemůžeš mě tu j-jen tak p-přepadnout, když s-se s-snažím...“

Zarazil se. Oči osazenstva všech dvanácti stolů se stočily směrem k nim. Ollie nadzvedl obočí. Kirsteen přitiskla ke rtům skleničku s jahodovým džusem a hlasitě si usrkla.

„Zdravičko,“ ozvalo se Dylanovi za zády a bylo to, jako by mu někdo za krk vysypal cukřenku. Moderátor stál u jejich stolku, na tváři nalepený stále stejný marcipánový úsměv. „Copak to tu máme za sročení? Došlo snad na nějaké trablery? Kdopak je tento gentleman?“ zakotvil nakonec očima na Oliverovi.

„Ten mě předběhnul!“ ozvala se dáma s naftalínovým šátkem pohoršeně. „Byla řada na mně a on mě vyšoupl pryč!“

„Jsem tady jako morální podpora pana Fernsbyho,“ řekl Ollie smířlivě.

„Ne,“ zavrtěl Dylan hlavou. „T-to v žádném případě není. A p-přál bych si, aby okamžitě odešel.“

Moderátor přistoupil ke stolu. „Pane, máte lístek na tuto událost?“

„Vy za tohle nutíte lidi *platit*?“

„V tom případě vás budu muset poprosit, abyste opustil prostory kavárny.“ Moderátorův úsměv stále neuvadál.

„Ale velký kulový,“ odsekl Ollie. „Neodejdu, dokud si tady se svým kámošem pořádně nepromluví.“

Dylan si stiskl kořen nosu. Pohledy všech v kavárně mu bušily do tváří jako dva tucty paliček do dvou zatraceně velkých gongů.

Pippa celou scénu sledovala od vedlejšího stolu.

„Tak jo, to by stačilo.“ Chytil Ollieho za loket, vytrhl ho ze židle a táhl ho směrem k východu. „P-příšerně se o-omlouvám, opravdu!“ volal přes rameno. „Hned – budeme – moct – zase – pokračovat... Sakra, n-nemel sebou, Ollie!“ Dověkl ho až ke dveřím vedoucím na ulici a otevřel mu je před ním. Zvenku je ovanul zápach deštěm vyplavené kanalizace

a kolem projíždějící auto zalilo chodník vodou z kaluže. „T-tady máš dveře,“ pokynul Dylan Olliemu. „P-prosím. P-projdi jima. A ztrat' se.“

„Ale nenechals mě ani...“

„A-a-a-ni n-ne-ne-nechám! J-jasný? C-co-c-cokoli m-máš na srdci, n-nechci to slyšet! C-co-cokoli se ti u-u-ur-rodilo v hlavě, n-nechci s tím mít n-nic s-společnýho! D-dík, že ses z-za-zastavil. A teď p-prosím zmiz.“

Ollie naprázdno zavřel ústa.

Tucet párů plus moderátor je sledovalo v napjatém tichu.

„Oukej,“ pokrčil nakonec Ollie rameny, vyhrnul si límec bundy a narazil si na hlavu zmáčenou hučku. „Fajn, ježíš. Taky kvůli tomu nemusíš vyvádět jako malej... Když chceš, tak půjdu. Vyřídím Jess, že pozdravuješ.“

„Fajn. P-počkej. Co?“

„Hm?“

„Ř-říkals *Jess*?“

„No jasně, kdo jinej.“

„Tys mluvil s *Jess*?“

„Totálka. Zrovna dneska odpoledne.“

Zvonek se rozdrnčel s onou krvežíznivou zlomyslností, jakou od přírody vládnu výhradně válečné bubny a zvonky na základních školách. Zařízl přitom neohrabanou snahu osmi deváťáků tlouct o sebe dřívky do letargického rytmu akustické kytary a zavelel na ústup do školní jídelny.

Kdyby ho měl člověk vyhláskovat, vypadal by nejspíš jako jasné a přímočaré:

DRRRNNRRNRNRNRNRNRN!

„Příště bude notový diktát!“ křičela Jess z plných plic, aby přehlušila stále ječící zvonek a rámus dětí, které okamžitě odhodily nástroje a vystartovaly ke dveřím z učebny, jako by slyšely požární poplach. „Bene, Zachary, stát!“ zmrazila na místě dva kluky těsně předtím, než zmizeli s ostatními na chodbě. „Vzhledem k tomu, že vaši spolužáci se neobtěžovali uklidit svoje nástroje, mohli byste to udělat za ně, co myslíte?“

„Ale proč zrovna my dva?“

„Protože zrovna vy dva jste se během hodiny koulovali notama *Malé noční hudby*.“

„Ale Otis mi strkal dřívka do nosu!“

„A i kdyby ti tam strčil harmoniku a tys zbytek dne smrkal v C dur, stejně bych tě nepustila na oběd, dokud bys neuklidil ten čurbes. Tak šup, oba dva!“

S těmi slovy se Jess otočila na Ollieho, který se hrbil před tabulí, jako by se bál, že mu ráz jejího hlasu rozčísne vlasy, a řekla: „Ani za nic.“

„Ale vždyť jsem ještě ani nic neřek.“

„A teď už ani nemusíš. Není to úžasný, jak si i po všech těch letech rozumíme pořád stejně?“ Ohlédla se na Bena se Zacharym, jejichž uklízeč morálka vzala rychle za své a místo toho začali mydlit do xylofonu. „Jasně, *teď* vás to začne bavit. Uklízet jsem říkala!“

„Promiňte, paní Wolfová.“

Ollie se odvážil postoupit o pár kroků vpřed. Cvočky a sichrhajcky na jeho bundě doprovázely rytmus okovaných kanad tenkým cinkáním. „Tak *paní*, jo?“ dloubl si.

„Tak tady říkají všem učitelkám,“ odsekla Jess. „Ale když už mluvíme o vlku...“ Natáhla před něj ruku s prsteníčkem obtěžkaným snubním prstenem. „Brzo ze mě bude paní Gibsonová.“

Ollie mlčky přežvýkl.

„Tohle je ta část, kdy mi máš pogratulovat,“ řekla Jess jedovatě.

„Heh, sorry. Myslel jsem na toho chudáka, co ti ho musel navlíknout. Co je to za barvu? Ty si teď lakuješ nehty?“

Ben se Zacharym se uchechtli. Jess je zpražila pohledem. Když se otočila zpátky na Ollieho, cpal jí pod nos pomuchlaný letáček.

„Dvě slova, Jess: Rottenbury Fest 2023. Takže... vlastně tři slova? Nebo dvě slova a tři čísla, respektive čtyři vlastně, který dohromady, technicky vzato...“

„Už jsem řekla *ne*, Olivero.“

„Ale tos ještě nevěděla *na co*. Ten festák furt jede, dokonce víc než kdy dřív. A předskokany na hlavní program vybíraj na místě na živém konkurzu, úplně stejně jako před lety. Každý, kdo to v Anglii za posledních patnáct let někam dotáhnul, hrál na týhle stagi, právě tam, kde jsme měli hrát i my!“

„Panebože, opravdu?“

„Jo!“

„A i tak je mi to ukradený.“

„Paní Wolfová,“ ozval se Zachary, „Garret ulepil tamburínu od svačiny!“

„No tak ji asi utřete, ne?“ štěkla Jess přes rameno.

„Ale já nemám do čeho.“

„Boha jeho, záchody jsou za rohem, Zachary.“ Nadechla se k pár dovětkům, ale pak je s nuceným klidem všechny spolkla. Ollie se mezitím vyhoupl na jednu z lavic a usadil se s nohama na židli.

„Byli jsme *takhle* blízko, Jess!“ dorážel na ni. „Stačila by ta jedna zvukovka a jeden půlhodinovej set a dneska z nás mohly bejt hvězdy!“

„Jo, a *proč* přesně že na to nedošlo, Oliverě?“

„Jen si vzpomeň, jaký to bylo. Všechny ty peckový koncerty, potlesky a skandování o přídávky. Jen se mi zkus podívat do očí a říct, že ti to nechybí.“

„Zřejmě máme hodně odlišný vzpomínky na to, jak to s Lenochodem chodilo, Oliverě,“ ucedila Jess. „Víš, co mi rozhodně nechybí? Hraní koncertů pro prázdný kluby za útratu na baru místo honoráře. Zahulený pajzly, ze kterejch jsem si málem uhnala rakovinu plic. Nakecávání rodičům, že přespávám u kámošky, zatímco se o půlnoci kodrcám z koncertu kdoví kde v tom tvým polorozpadlým vraku, na kterej jsi ani neměl papíry!“

„Tak... Dneska už by ses vašich snad ptát nemusela, ne?“

„Ale především mi ani trochu nechybí tvoje neustálý závislivý, mizogynní urážení mého talentu.“

Oliver si pobaveně odfrkl. „Jako by snad tohle místo nějak dbalo o tvůj *talent*.“ Ohlédl se na tabuli s rozepsaným *do-re-mi-fa-si-sti-pi-čo*. „Šmarjapes, vždyť tady z toho musíš nudou šílet!“

Jeho slova přerušilo zaškrundání školního rozhlasu. „Mimořádné hlášení,“ ozval se nosový hlas ředitele školy. „Právě jsem obdržel zprávu od policie, která by ráda všechny studenty varovala, aby se po cestě ze školy vyhnuli Chaplinovu parku, kde právě probíhá policejní zásah.“ Odkášlal si. „A mimoto bych také rád poprosil Jimmyho Hopkinse a zbytek lakrosového týmu, aby se dostavili do ředitelny, mám pro vás vzrušující novinky, chlapi!“

Jess věnovala Olliemu falešný úsměv. „Má to tu svý světlý okamžiky.“

Zachary se vrátil do třídy. Na bláně tamburíny měl přilepený toaletní papír, který za sebou táhl jako stuhu až ze dveří na konci chodby.

„To si ze mě děláš...“ zafuněla Jess a teprve tehdy se chlapec ohlédl za sebe a překvapeně povytáhl obočí.

„Ups,“ hlesl.

„Sakra práce, Zachary!“

„Řekla jste *sakra!*“ zpozorněl Ben.

„No ne asi, vždyť za sebou vláčí hajzlpapír přes půl chodby!“

„A teď jste řekla *hajzl!*“

Zachary nasadil provinilý pohled. „Garret měl ke svačině sendvič s medem, hrozně to lepí!“

Jess nafoukla tváře a znovu je pomalu splaskla. „Vyřešte to,“ řekla s nuceným klidem. „A mazejte na oběd. Oba dva.“ Zaškaredila se na Ollieho. „Gratuluju. Pět minut ve tvojí přítomnosti a tři roky kurzu sebeovládání jsou v pr... *čicích.*“

„Ty chodíš na kurzy sebeovládání?“ Ollie se poškrábal na bradě. „To mi přijde jako mrhání potenciálem.“

Jess se odevzdaně svezla zadkem na lavici. „Nejsme kámoši, Olivero. To víme oba. Kdybychom byli, měla bych v mobilu tvoje číslo a ty bys mi prostě zavolal, místo abys mě přepadnul uprostřed hodiny. Kdybychom byli, lajkovala

bych ti fotky na facebooku a posílala bych ti přáníčka na Vánoce nebo tě pozvala na kafe, kdybychom do sebe vrazili na ulici. Ale my nejsme kámoši. A kdybych tě někdy zahlédla na ulici, ani bych nepípla, i kdybys krácel přímo do otevřeného kanálu.“ Zastrčila si ruce do kapes. „Kdysi jsme spolu hrávali v kapele. A dopadlo to příšerně. A já bych byla vážně ráda, kdybych mohla tuhle kapitolu svého života nechat navždycky uzavřenou.“

„Aha.“ Ollie se bezelstně rozhlédl po třídě. „A to má bejt co, tahle ta tvoje nová kapitola? Strávíš dalších třicet let učním těchhle retardů, jakej je rozdíl mezi dur a moll? Nepřijdeš si na to trochu překvalifikovaná?“

Ben a Zachary si vyměnili zmatené pohledy, jako by si nebyli jistí, zda by se neměli urazit.

„To měl být kompliment?“ přimhouřila Jess oči. „Že bych se ho konečně dočkala, po všech těch letech, kdy jsem byla jenom *nafrněná pizza* a – co ještě – *méněcenná uřvaná kravka* a... počkej, určitě si ještě vzpomenu na další...“

„To bych nikdy neřek,“ odfrkl si Ollie. „Vždycky jsem tvrdil, že jseš dobrá. Jenom že by ti prospěla trocha skromnosti...“

„Zakrouťím ti krkem.“

„Fajn, fajn! Chceš mě to slyšet říct nahlas? Bylas ta nejlepší muzikantka, jakou jsem kdy slyšel hrát,“ vyštěkl Ollie podrážděně. „Takže si snad umíš představit, jak moc mi krvácelo srdce, když jsem tě před deseti minutama slyšel drukat ‚Otherside‘ *na akustiku!* U všech přervanejch nylonek, Jess, vždyť tys zvládala zahrát všechny Gilmourový sólička po slepu! Viděl jsem tě odehrát Butlerův ‚Ocean‘ s berlí místo slidu, sakra práce! Bylas Mark Knopfler svojí generace, jen s prsama a vokálním rozsahem větším než přes tři tóny! Bylas *umělec!* Opravdovej umělec. A místo toho teď budeš co? *Úča?*“

Zachary s Benem zírali s otevřenou pusou.

Jess se narovнала do plné výše.

„Jdi do prdele, Oliverě,“ řekla klidně.

Zachary s Benem ze sebe unisono vydali nadšené kvíknutí.

„Jestli tohle je tvůj způsob, jakým chceš dát Lenochoda zpátky dohromady – totiž nasírat lidi tak dlouho, dokud neztratí sílu ti vzdorovat –, tak hodně štěstí. Možná to na mě platilo před patnácti lety, ale už jsem z toho vyrostla.“

„Na Caspera to zabralo.“

Jess přimhouřila oči. „Blafuješ.“

Škleb se Olliemu vyšplhal zpátky do tváře.

„Chceš se vsadit?“

IV

Obchod Rover's Garden měl nad vchodovými dveřmi zvonek se senzorem, který obsluze nahlašoval nově příchozí zákaz-níky. Činil tak bez přehnaných ambic a pokaždé, když se dveře protočily v pantech, vymáčkl z vyšťavených tužkovek už jen přidušené, monotónní zaskuhrání.

Kdyby je měl člověk vyhláskovat, nejspíš by to vypadalo nějak takto:

TÚ-DÚEH-DÚÚÚ-EHHHWUEMMAHWWWM...

Asistent za pokladnou zvedl hlavu s profesionálně nacvi-čeným úsměvem na tváři.

„Vítejte v Rover's Garden, jak vám můžeme po—“

Ollie vycenil zuby ve vřelém úsměvu.

„—líbit prdel,“ dokončil Casper s ústy dokořán. „*Olivere?*“

„V celý svý kráse!“ přikývl Ollie a vyrazil k pokladně. Plul prostorem jako přízrak navlečený v odrbaném kabátu a kana-dách, vyhlížejících, že jsou napevno přirostlé ke tkáni vespod. „Rád tě vidím, benjamínku!“ Plácl jednou dlaní do pultu, dru-hou chytil Casperovu paži v předloktí a divoce jí zatřásl. Vůni pylu a mulčovací kůry naboural pachem nemytých vlasů, zvě-tralého piva, levných cigár a předvčerejšího deště.

Casperovi se koutky úst zdvihly do opatrného úsměvu.

„Jo,“ přiznal. „Asi nápodobně.“

„Sakra práce, ty jseš vysokej. Byls dycky takhle vysokej?“ Ollie vyskočil na pult a zadkem zasedl košík se sazeničkami malin. „Je to už úplná věčnost, co? Počkej, moment, moment, to není všechno. Něco je na tobě jinak... Hej! Ty máš na sobě košili? *S límečkem?*“

„Musím,“ zašklebil se Casper a odtáhl si těsný límec od krku. Zpod látky vykoukly inkoustové linky mořské panny se značně neaerodynamickou hrudí. „Má zakrývat hříchy mýho zavrženíhodného mládí.“

„Cha. Jako by na to mohla stačit košile.“ Zabodl ukazováček do vybledlých jizviček okolo Casperova obočí. „Piercingy taky?“

„Všechno. To abych nestrašil zákazníky.“

„A co ti to tady hraje za hudbu?“ Nastavil uši směrem k repráčkům zavěšeným u stropu. „Bože můj. To je *country?*“

„Jo,“ řekl Casper zvadle. „Ten playlist má dvě a půl hodiny. Občas ho za den slyším i čtyřikrát.“

Zpěvák agresivně jižanským přízvukem spokojeně zpíval z bedýnek o blátivých cestách a červených pick-upech, tlupě dobrých přátel opilých až na plech a v jednoduchých větách bez přídavných jmen o holce v džínových šortkách, co jmenuje se Jenn.

„Myslím, že mi bude zle,“ nafoukl Ollie tváře. „Proč tady proboha roztáčíš takovýchle sračky?“

„To ne já! To je nařízení managementu. Tu hudbu vybrali podle nějaký supr vědecký rovnice, aby zvýšili prodeje zahradních pomůcek.“

Zpěvák Caspera doplnil o chytlavý refrén, kde nastal červééén a jeho ranč se rozvoněl dřevééém, a tak si nasadí lacláče, otevře lahváče a k večeri spořádá hovězí karabáček.

„Hudební inženýrství,“ zabědoval Ollie, zatímco zpěvák si dával repete posledního refrénu o tóninu výš. „Se poseru s rozběhem. Kam to lidstvo jenom spěje? Kdyby moje duše měla slzný kanálky, potřebovali bysme oba holínky až nad kolena.“

„No jo. Znáš to, koho chleba jíš...“

„To neznám, moc teď nejím.“

„Jakože nepracuješ?“

„Eh, ale jo, občas tamhle, občas onde,“ zahájil Ollie úhybné manévry. „Ale nepřišel jsem tlachat o přítomnosti. Chtěl jsem probrat plány do budoucna.“

Podal mu pomuchlaný letáček s nápisem ROTTENBURY FEST 2023.

Casper polkl.

„Chci do toho jít,“ poklepal Ollie na voskový papír. „S Lenochodem. Ty, já, Dylan a Jess, znova spolu a zpátky na pódiu.“

„Ollie,“ nadechl se Casper ke slovu, „to ale...“

„Byla to přece zábava, no ne?“ žďuchl mu Ollie do ramene. „Spousta dobrý hudby, švanda na cestách, všechny ty párty...“

„Nejde o to, jestli to byla sranda, Ollie. Jde o to, jak to s tou srandou dopadlo.“

Ollieho úsměv povadl. „Jasně,“ uznal sklesle. „Však jo. Já jenom... Nevim, přišlo mi, že by to mohlo bejt fajn. Zase vás vidět, všechny pohromadě.“

Casper se nadechl k námitce, ale nezmohl se na ni. „Ten festák je za tři dny,“ poklepal raději na datum na letáčku. „Stejně už bude dávno pozdě na přihlášky.“

„Už jsme přihlášený.“

„He?“

„Nebyl čas váš všechny shánět a pátrat po tom, jestli se na to cejtíte, tak jsem prostě trochu urychlil tu administrativu,“ obhajoval se Ollie pohotově. „Copak jsem fakt jedinej, komu to zní jako super nápad?“ Rozhlédl se po obchodě. „Ty by sis

nechtěl dát pauzu od týchle prudy? Navlíknout na sebe něco, co se tě aktivně nesnaží uškrtnit, a jet někam, kde se nemusíš na všechny culit jako kokot pro případ, že dorazej z mystery shoppingu?“

Seskočil z pultu a zazvonil kanadami o lino jako profesionální stepař. Pak přitančil k regálu s kapradím, utrl jeden list a strčil si ho do pusy.

„Ollie, neblbni, mám to tady na starost.“

„Bude to jako vrátit se zpátky v čase!“ opsal Oliver paží oblouk v prostoru mezi nimi, jako by mu otevíral okno do zbrusu nového světa. Pak si připálil kapradinu mezi rty a vyrazil uličkou do útrob obchodu.

„Ollie, hej!“

„Přes den se budem válet v trávě, motat jedno brčko za druhým a mít hemzy, který nikomu nebudou dávat smysl!“ zaskočil Oliver, prohnal se sekci zahradního nábytku a plácl sebou do zahradního křesla na pódiu potaženém umělou trávou.

„Ollie, to je vystavenej kus!“

„Už to cejtím.“ Oliver napřáhl ruku proti bílému halogenu u stropu. „Ach bože, to slunce žhne!“ Pokropil si tvář rozprašovačem na kytky. „Mimochodem, koukal jsem na předpověď a o víkendu má bejt *nechutně hezky*. Plus mínus nějaká ta bouřka, víš co, Devon.“ Vymrštil se z křesla jako upír z rakve a pohledem našel dětský nafukovací bazének. „Ale koho by trápily nějaký vedra, když máme při ruce rottenburský jezero!“ Zřítíl se do něj jako mrtvola s balvanem přivázaným ke kotníkům. Bazének se v protestu zmožil jen na zaskočené gumové upšouknutí. „Úžeh přechlastáme levným pivem a při tom budem očumovat holky, jak hrajou plážovej volejbal.“

Natáhl se po nafukovacím míči naaranžovaném vedle soupravy báboviček a pinkl ho přes regály přímo na policičku s květináči. Casper se gólmanským zákrokem vrhl vpřed

a zachytil míč ve vzduchu jen tak tak, aby zabránil keramic-
kému masakru.

„Oukej, to by stačilo,“ mnul si potlučený loket, ale to už
Ollie stál u zahradního grilu a sypal do něj moučné červy
z rybářských potřeb.

„Celej víkend se budem cpát žrádlem tak nezdravým, že by
ho ministerstvo zdravotnictví mělo zakázat,“ prorokoval la-
bužnický. „A pak, večer, až odbije osmá, přijde náš okamžik.“
Kopnutím zapnul fukar na listí a chopil se rýče, rukojeť místo
hmatníku, list místo těla kytary. Hrál do imaginárních strun
a nastavil tvář i prořídle vlasy větru. „Tehdy ukážem celému
festáku, zač je toho rock'n'roll! Ženský si budou rvát rodidla
a chlapům samým respektem zalezou varlata zpátky do břiš-
ní dutiny. Rozjedem takovej mazec, že i ryby v jezeře budou
šplouchat do rytmu...!“

„Vůbec neslyším, co říkáš!“ pokoušel se Casper překřičet
hučení elektromotoru.

„A na závěr,“ vypnul Ollie fukar a vyměnil rýč za zahradní
koště, „až bude čas oslavit naše dlouho odkládaný vítězství,
strávíme celej večer v kotli na nějaký ultranářezový kapele
a ty, jak tě znám,“ hodil koště po Casperovi, „nejspíš nevy-
hnutelně přehneš ve stanu holku s chlupama v podpaží, která
se bude jmenovat podle nějaký kytky nebo tak něco...“

„Ollie, jsem ženatej.“

Oliver se zasekl uprostřed věty.

„He?“

„Jo,“ přikývl Casper a ohleduplně odložil nabízené koš-
tě stranou. „Mám i dítě. Koukej.“ Strčil mu pod nos telefon.
Z displeje se na Ollieho šklebila holčička s rovnátky a vlasy
staženými do dvou culíčků. Bradu měla pomazanou jahodo-
vým džemem a pod horním rtem měla zasunuté dvě sezamové
tyčky. „To je Rory. Dneska jí je jedenáct.“

„He,“ zopakoval Ollie, jako by se na nic jiného nezmohl. „No nekecej,“ přidal nakonec, zatímco si dívku prohlížel jako nějaký mimozemský druh. „Tohles fakt udělal ty?“

„Trochu jsem přispěl.“

„No pane jo.“ Ollie si nervózně odkašlal. „A co milostpaní, co ta je zač?“

„Kitty.“

„Kitty? Jakože... Počkej, *Kitty Katherine Roverová*?“

„Teď už Griffithová.“

Ollie zvládl udržet vážný výraz necelých pět vteřin.

Pak vyprskl bujarým smíchem.

„Přestaň.“

„Ty ses... hahaha, HAHAHÁÁÁHAHAH, ty ses *oženil* s Kitty? S Kit Kat ze střední? S tou, o který jsme napsali ‚Tyčinku KitKat‘?“

„A víš, že kdykoli na tu údajnou historku dojde řeč, vždycky říká, že se to nikdy nestalo?“

„Jasněže ne,“ smál se Ollie dál. „Byla to snickerska.“

„Kokote,“ povzdechl si Casper a začal rovnat Olliem rozházené věci zpátky do regálů. „Tenhle obchod je jejího táty. Zařídila mi to u něj, když mě vyhodili ze třetího jobu za půl roku.“

„Pane jo, to musíš bejt šíleně pod pantoflem, co?“

„Není to tak zlý. Platí dobře na to, že se většinu dne jenom flákám za kasou a radím lidem, čím hnojit záhony.“

„Nezní mi to, že tě platí. Spíš že dává dceři kapesný přes prostředníka.“

„No, víš, peníze jsou potřeba, Oliver,“ zaškaredil se Casper. „Tak to na světě funguje. Mám auto v servisu, barák před rekonstrukcí a Rory nejspíš bude potřebovat na jinou školu... Prej že štěstí si za prachy nekoupíš, ale nějak mi uniká, jak jinak k němu má člověk přijít.“